

6/385

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosa)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.— ESTRANGER, 2'50

PIFARRÓ

Ja ho veuen, aquest any les castanyes han vingut més aviat

22 DE SETEMBRE DE 1918

XXIII ANIVERSARI DE LA MORT

Ignocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA

dedica aquest record a son inoblidable fundador

El jorn de glòria

Clemenceau, el gran vell, ha anunciat, des de la tribuna del Senat francès, que ha arribat per a la França i per al món, aquell jorn de glòria invocat per La Marsellesa.

Precisament perquè el jorn de glòria ja ha arribat, els imperials han fet un nou intent per a deturar la marxa victoriosa dels fills de la pàtria.

La nota imperial ha estat rebutjada, com rebutjada fou la ofensiva alemanya al front d'Occident.

El jorn de glòria ja ha arribat. Marxen cap a la victòria els soldats dels pobles lliberadors.

LA TORNADA D'EN CAMBÓ

DINTRE pocs dies el senyor Cambó presentarà an els seus, és a dir, al catalanisme vertebrat i governant, el curiós desdoblament de la seva política.

És que el nacionalisme comença a adonar-se'n de que els seus temps pagans, gairebé dionisiacs, de cançons, de lirismes i esforços prometeics, s'estan transformant en uns altres de cristianisme polític.

Vaig creient que si Catalunya no tingués la seva llengua, perdria tota voluntat nacionalista, encara que mantingués el seu caràcter específic.

La tragèdia catalana és aquesta: trobar-se amb un ideal i sense caràcter per a sostenir-lo. El catalanisme no haurà tingut ni martres, ni evangelistes, ni prodigalitats espirituals, però en les seves bodes de plata amb la política se trobarà amb una burocràcia a Catalunya i una autoritat a Espanya.

En Cambó tindrà una triomfal rebuda i una ratificació de poders. Es, avui, l'home representatiu i insubstituïble. El seu decàleg comença amb els mots: negoci, govern, benestar, oportunisme...

PARADOX

PESSIMISMES

SENSE que poguem atinar per quin motiu, ens sentim invadits d'estranyos pessimismes. Contra la nostra costum de veure-ho tot de color de rosa, tot ens sembla avui més fosc que la cara d'En Jack Jonson.

Quina és la causa d'aquest encongiment del nostre cor? La marxa de la guerra va de acord amb els nostres entusiasmes aliadòfils.

Es l'estat del partit republicà lo que ens aclapara? Tampoc, certament. Comença a tenir-nos sense cuidador la sort d'aquest vell partit republicà espanyol momificat, impotent, més baladrer que actiu.

Són les subsistències lo que ens preocupa? Consultem el nostre estómac i no se'n queixa encara, que lo que ahir païa eren perdus i avui són arengades, la opulenta llagosta s'ha tornat peix sense sang i el

consommé orlat de rovells d'ou s'ha convertit en sopa de suc de mongetes.

No atinem amb el motiu d'aquest pessimisme que ens fa posar cara de prunes agres. En Ballesteros no ens ha pispat cap centim. Les llistes de la rifa no ens desenganyen, perquè no comprem bitllets.

Aquests dies fins hem provat de llegir a «Viriato» per a veure si ens arrencava un somriure i, malgrat estar deliciós comentant les retirades estratègiques, no ens ha passat el mal humor.

Es possible que el pessimisme que ens té murriosos obeeixi a la invasió de capellans que sofreix aquests dies Barcelona.

Amb tants capellans, és clar, tot ho veiem negre.

JEPH DE JESPU

Divendres i dia 13

S I els alemanys són supersticiosos, l'atac nordamericà contra el que fou sortint de Saint-Mihiel els haurà inspirat negres idees. Fou aquell el primer atac realitzat per l'exèrcit nordamericà com a unitat independent.

Qualsevol dirà que els nordamericans van elegir expressament el dia del seu debut, perquè el calendari recordés als imperials quins és el seu destí.

Ludendorff, en unes recents declaracions dirigides per ell i el marescal Hindenburg als nobles de la Quàdrup'e imperial com qui els dona una beguda cordial, va dir: «Vam donar compte del «corró» rus, i també donarem compte dels nordamericans.»

Aquest humorisme de calendari haurà ensenyat als imperials que entre una Rússia desfeta per la traïció i un Nordamerica fort i conscient, no hi ha comparació possible.

Uls russos, per altra part, anaven escassos de material de guerra i de municions. Tècnicament, el seu exèrcit era molt imperfecte. Els nordamericans, ben al contrari; estan esplèndidament equipats i proveïts de material de tota mena.

Prou que ho veurem qui donarà compte de qui. Millor dit: ja ho estem veient. Els soldats de la Entente, com acaba de dir En Clemenceau, no demanen altra cosa sinó enllestir la tasca que tenen començada.

Avui, els culpables de la catàstrofe no poden dirigir la mirada enllòc, sense que vegin els senyals fatídics.

FULMEN

D'una commemoració

«Cap poble ha obtingut la seva llibertat, compartint el governament oprimits i opressors.»

Aquestes paraules escrigueren els vers catalanistes en un manifest que, per la Catalunya Gran, repartiren profusament en la festa patriòtica que se celebrà el 11 de setembre en el teatre «Español».

Tots els que en aquell lloc s'havien con-

gregat, sentien bategar dins el pit un cor noblement català; aixís, doncs, no poden pas ésser assenyalats com anti-catalans ni de sentir vers Catalunya una ràbia envejosa.

«Què signifiquen, doncs, aquestes paraules? Signifiquen la condemna per convençuts catalanistes de la política que porten a terme els homes-cimals de la «Lliga Regionalista».

«Què signifiquen, doncs, aquestes paraules? Signifiquen la condemna per convençuts catalanistes de la política que porten a terme els homes-cimals de la «Lliga Regionalista».

Com si s'hagués esfumat completament el record del mentor i cap dirigent que fou de la «Lliga Regionalista», qui no volgué ni anar a Madrid, avui, en el mateix moment en que a Barcelona se cantaven els Segadors davant l'estàtua d'En Casanova, En Cambó, en les terres del nord d'Espanya, oïa, saludant-les, les notes de la Marxa Reial, himne del centralisme, causa dels nostres mals, odiós i odiat enemic de Catalunya.

B. SABALLS

Sonata VL

QUAN ningú hi comptava encara, els senyors Imperis centrals & C.ª, s'han apoderat de la bandera dels nostres Sometents armats de Catalunya, l'han desplegada i s'han empenyat en que tot Europa llegís el cèlebre lema escrit en ella.

Jo compto que com a llegir-lo sí que el deuen haver llegit, ara lo que m'ha agradat és lo poètic de les:

— Pau...! — Miau! Contestàren els uns fent un gest expressiu amb mans i braços: — Pau...! — Guau!

Responguèren els altres clavant-los-hi mossegada i arrencant bon most en les files enemigues.

I tots junts contestàren al — Pau...! — El Pau és vosté si s'ha cregut enredar-nos.

De manera que per ara segueix la tràgica guerra. Si d'aquí a Nadal els uns segueixen guellant i no és un canceller o un rei o un emperador qui la demana la pau, sinó uns quants pobles a chor pot-ser sí que converterien a en Clemenceau, a Georges i Wilson, de que s'escoltessin l'Angel que sobre la cova de Betlem crida cada any: Pau en la terra als homes de bona voluntat.

Perfectament; deixem-nos d'aquestes converses que hom mai sap si entren en la categoria de lo que no's pot dir, i parlem d'una altre cosa.

Dels consells de ministres? Si voleu que vos parli amb tota franquesa crec que també hi cauen. No perquè la censura no deixi parlar-ne, sinó perquè mal pot parlar-se amb solta d'allò que no se sap. Ja sé que tots els diaris en parlen i en diuen i en rediuen, però ho fan tal com raja, d'emboïca que fa fort, de si t'encerto t'endeveno. A mí això no m'agrada. Es clar que podria dir-vos que en Cambó demanava l'autonomia integral de nostra pàtria i naturalment hi haurà crisi.

També podria explicar-vos les coses que té pensades l'Alba per a xafar als industrials de Catalunya i Bascònia, i que mercès a les disposicions d'En Ventosa aviat menjarem terrossos. No ho vui fer.

M'estimo més esperar a que vinguin a Barcelona En Cambó i En Ventosa i l'Alba i que cada un expliqui honradament lo que pensa fer i ha fet.

Me'n pendré lo que voldré, sempre segur de que van de bona fe i vos diré lo que'm sembli si es que'm voleu escoltar; ara, per ara i com ara, de moment, no'm sembla res.

Ja no's parla tant d'En Ballesteros, ara se parla de la baronesa Flora. Pobre Floral tan jove i tan enganyada. El dia en que se morí sobre la tomba li posaran un lleterero que dirà:

*Murió de amor
la desgraciada Flora.*

I ja no tenim «Gallo», l'amo de l'Orient se deu haver posat molt trist. Aquella munió de babaus que's posaven davant de l'hostatge devia donar molt nom al establiment la sort és que com ell és home pràctic ja hi posà remei abans del mal col·locant aquell adoba berrets que també té el seu públic

que discuteix si queda tou o fort encontres de si era alta o era baixa. Com compendreu me refereixo als berrets i a les estocades.

L'altre dia aní a fora, a un poblet que quasi no ho és, feien la festa del Sagrat Cor i el rector predicava desde un catafalc bastit al mig de la plaça.

El pobre senyor se veu que desenganyat de que volguessin escolter-se'l els camperols dedicà el seu discurs a la distinguida colònia estiuenca i com que a tot senyor tot honor, desempolça els vells llibres, treballà com un lladre i després de moltes hores de vetlla se despenjà amb un sermó que mai se n'ha sentit cap de tant preciós, als heretges com jo ens digué: jansenians, arrians i anabaptistes.

Això de l'anabaptista ho tinc clavat al cor.

Ai! no begueu aigua, ximplers! que sabeu que hi ha la passa i una passa de veres. Diuen que és de la sequedat, però no en feu cas. Totes les passes venen pel camí de les aigües.

Bèvem, si, però bevem fort.

MORITZ LI

Regionalistas in articulo mortis

ON el regionalismo está pasando lo que con el socialismo. A estos dos ideales, son tantos los vivos, los granujas, los sinvergüenzas que se han sentido regionalistas y socialistas, que ya es una cuestión de decoro declararse partidario del centralismo y de la burguesía. Nadie que tenga dignidad puede ser lo que pretenden que son ciertos fulanos.

Al convertirse el regionalismo de militante en triunfante y gobernante, todos los admiradores de los que ganan, todos los adoradores exclusivos del provecho y del éxito, se han retratado con una asombrosa facilidad de sus pasados errores y han hecho profesión de fe regionalista.

En las últimas elecciones, en que se temía que el cuerpo electoral español se inclinase hacia las nuevas ideas y otorgara sus votos a los que las representaban, se veían pulular por los distritos las mismas carroñas de siempre, empedernidas en el crimen y en el caciquismo, y se les oía decir con la mayor frescura que ellos eran más regionalistas que Dios y más autonomistas que la Virgen.

En Aragón, el escándalo llegó al colmo, y se hizo un colosal derroche de cinismo. Royo Villanova, el hermano del de los higos; Andrade, el andaluz cachondo y vinícola; hasta don Basilio, el de los espejos; hasta los asquerosos candidatucho del triumcanallato y del Directorio liberaloide de Huesca eran o se llamaban regionalistas.

Y no era esto lo peor. Lo más asqueante, lo más indignante era que los ministros catalanes y catalanistas daban audiencia y beligerancia a esa canalla, y andaban en tratos y contratos con ellos y se repartían esos incircuncisos el botón electoral, como los sayones judaicos las vestiduras de Cristo.

Y menós mal, si todo eso no hubiera sido más que caca electoral o electorera, y los trapicheos hubiesen terminado con las elecciones. Pero el *do ut des*, el *facio ut facias* continúa, y los hombres de buena fe se despiertan y se desorientan y no saben a qué carta quedarse. Porque con ese procedimiento no se va a la regeneración de España, no se conseguirá el descuaje del caciquismo, sino, si acaso, su transformación y la entronización de un caciquismo nuevo.

Ante esto, ustedes dirán que hay que hacer. Nosotros no lo sabemos. Tampoco lo saben los regionalistas galáticos. El otro día, traía *El Sol* una caricatura, no recuerdo si de Castelar a este propósito. Dos agrarios conversaban y el uno le decía al otro: «Si Besada y Bugallá se hacen regionalistas ¿qué haremos nosotros, emigrar?»

Esa es nuestra única salvación, puesto que, a lo que parece, no hay modo de salir de debajo de la muela, de quitar el cuello del cepo en que los oligarcas del régimen nos tienen cogidos. Bugallá y Paraiso, regionalistas; Amós Salvador y García Prieto, socialistas. ¿Pues qué nos dejan esos ansiosos a la pobretalla? Si nos desalojan de nuestras posi-

ciones y nos echan de la casa de nuestro ideal ¿a dónde iremos?

A cualquier parte, que caiga bien lejos de aquí. Porque, con unos infieles que han necesitado que las llamas del infierno les lamieran y les socarraran el cogote para creer en Dios y en la otra vida, con una gentuza que sólo se han sentido católicos al morir para ganar el cielo, no se puede estar ni en la gloria.

ANGEL SAMBLANCAT

UNA IDEA GENIAL

—Encara no has trobat feina?
—Ja no'n busco. He imaginat un plan, que en poques setmanes em farà ric.

—Ah, caram!

I què és, si és que pot saber-se?
—Promets que no ho xerraràs?
—T'ho Juro! Seré una tomba, tancada amb vintinou claus.
—Doncs escolta. A conseqüència d'aquesta guerra infernal que fa ja quatre anys que dura, han anat al fons del mar una pila de cents barcos. Com fàcilment compendràs molt del que aquests barcos duien no's podrà ja aprofitar, però ¡quants tresors riquíssims queden encara allà baix!
Quantes caixes d'or en barres!
Quantes joies amb brillants!
Quants mils quilos de platino!
Quants cents mils quintars d'estany, d'acer, de llautó, de coure i d'altres distints metalls!...
¿No ho penses aixís?

—Sens dubte;

però no veig...

—Ja ho veuràs.

El meu plan és senzillíssim: es tracta sols de formar una societat anònima titulada *El buzo ideal*, que no tindrà més objecte que extreure del fons del mar aquesta immensa fortuna.
—Si, però ¿com l'extreuràs?
—D'això jo no me'n preocupo; la qüestió és organitzar la societat. No, no riguis, que la cosa és molt formal. Cent mil accions a deu duros, perquè estiguin a l'alcanc de tot hom. Els beneficis, que han d'ésser fenomenals, com posaré en els anuncis, seran fidelment pagats amb les mateixes monedes que's vagin treient del mar.
—Bé, però, i si no se'n treuen?
—Torna-hi!... ¿No t'he dit abans que amb això jo no m'hi fico? Cent mil accions, vinguen rals i tot lo demás són cuentos.
Lo que després passarà ja ho veurem. Ara, el que importa és escampà el papé aviat

i apoderar-me dels quartos.
¿Què't sembla, eh?

—Que ets un babau!

—Ah, sí? Per què?

—Papanates!

¿I ho goses a preguntar?

¿No comprens que d'un projecte tan neci i descabellat se te'n riuran a la cara?

¿Creus de debó que hi haurà ni cent, ni deu, ni un sol ximple que t'entregui un cèntim?

—Ai!...

Ara sí que veig que bades.

—Jo?

—Sí; vius molt atrassat.

Escolta!... Si En Ballesteros, solament parant la mà, ha pescat trescents mil duros, ¿per què jo, que al fi he trobat un esquer bastant més serio, no puc arribar a fè igual?

Coneixent la gent que'ms volta, ¿negaràs tu que'l meu plan, per desguitarat que sigui, té molt més ganxo i més sal que'l d'aquest fresc, que en dos mesos a tants clients ha afeitat amb la grotesca navaja del cinc cents per cent a l'any?

—Noi, tens raó; rectifico; crec que pots tirar endavant, però... entre els teus accionistes, a mi no m'hi apuntis, saps?...

C. GUMA

OPROBI

CA DA vegada que sentim a un d'aqueixos homes que en matèria de idees no són bons per a ponderar ni per a covar, i s'atreveixen a negar l'existència del problema clerical a Espanya, havem d'indignar-nos. Havem d'indignar-nos perquè entre suposar-lo idiota o moralment pervertit, hem de creure això últim.

Quan s'ha presentat la cara i s'ha dit de cent maneres diferents que els dogmes de la religió catòlica no poden satisfer la consciència; quan se veu que els procediments dels seus ministres d'avui i de sempre són, salvant migrades excepcions, completament antitètics als procediments que l'evangeli aconsella, existeixen certes obligacions, espontàniament imposades per cadascú.

Per propi decor cal respectar les accions realitzades, les protestes llensades als quatre vents.

Pot donar-se el cas d'una conversió, i nosaltres, persuadits de que és tracta d'un pas de comèdia en el noranta nou i mig per cent de les vegades, sabem callar, i plànyer, i respectar la voluntat agena. Però quan no és aixís, quan el trànsfuga ho és per a acontentar a la esposa, o la filla, o per no fer un *mal paper* davant de la parentela, nosaltres hem de creure que és una mala acció, un cas de covardia moral que inhabilita al qui l'ha portat a terme.

Nosaltres teniem un gran amic, casat civilment, qui va batejar també civilment els seus fills. Molt bé.

Una filla del nostre amic, influïda per la beateria fastigosa, i per una mare aferrada a la rutina, burlà al seu pare, i anà a que el bisbe la confirmés.

No sabem, per no interessar-nos, si varen batejar-la abans o després de rebre la catxeta del mitrat.

Ara s'ha casat catòlicament, amb un xicot que no li hauria costat gaire casar-se a càl julje, com la llei mana. Doncs el pare de la noia, després trenta anys de no freqüentar esglésies, ha entrat al temple, gorra en mà.

Això, com és natural, tractant-se d'un amic predilecte, ens ha disgustat granment, i ha armat gros rebombori entre les coneixences de la família.

I ara nosaltres diem: Si aquest acte l'ha mogut el desig de mantenir a tota costa la pau familiar; si ha sigut comés amb el bon intent de donar exemple de tolerància, és una aberració lamentable, perquè aquest bon desig i aquest cas de tolerància han de portar forçosament en el si de la família profonds-trasbalços, fermes antipaties. O això, o soportar amb indecorosa mansuetut totes les befes, tots els oprobis de la influència enemiga, d'avui en avant senyora i majora.

No hi ha res tan noble com reclamar als demés el respecte a les conviccions pròpies,

mitjansant el pago amb la mateixa moneda. Nosaltres, foribonds anticlericals de tota la vida, varem consentir fos enterrada catòlicament una parenta que morí a casa nostra. Sabíem que la seva voluntat, visquent en plena independència, hauria sigut anar a l'església a sofrir el gori-gori.

Tenim una filla. Si un dia vé algú a cercar-la per a enmaridar-s'hi, o es casarà civilment o ens haurà perdut tota mena de respectes.

I si tan grossa havia d'ésser la nostra desgràcia i havíem de veure-la entrar al cau de la rutina i la ignorància, la nostra consciència restaria salvada de tot oprobí.

Que és lo que no ha volgut salvar l'amic que ens té neguitejats.

J. COSTA POMÉS

Jocs i joguines

R EUNITS en Consell, els ministres de la nostra Espanya han adoptat un acord trascendentalíssim: el de prohibir el joc de la ruleta i tots els seus derivats.

Segons circular-telegrama enviat des del ministeri de la Governació a tots els governadors civils de província, se recomana—fixin-s'hi bé, cavallers—«se recomana» la prohibició absoluta dels jocs d'atzar en tota mena de casinos i casinets. La prohibició, és extensíssima. Comprèn des del més modest cau de diversió al cercle més aristocràtic.

Per lo que's refereix a la nostra ciutat, tan atacada de l'epidèmia joganera, podem insinuar que la disposició ministerial va de serio... per ara.

En efecte, sembla que, fidel cumplidor de les ordres rebudes, el governador civil senyor González Rothwos'ha reiterat—fixin-s'hi bé, cavallers,—«reiterat» als seus subordinats les ordres que ja'ls tenia donades respecte al *assumptè*... I se suposa que aqueixos ordres consisteixen en no permetre cap mena d'extralimitació, ni que's tracti de perjudicar «interessos creats» de la gent de upa.

I un hom, al enterar-se de això, pensa que el cas és més greu i trascendental que lo de la trencadissa neutralitat després de la famosa nota.

Ja els ha meditat bé, el Govern, els resultats d'aqueixa ordre de prohibició del joc en els casinets i cassinassos de Barcelona?

No sap el senyor ministre que els costums fan les lleis i a la nostra dolça Barcelona l'han deixada acostumar massa a les delícies del «tapete» verd?

Per sòrt, una cosa són els Governos i altra cosa els governadors. Volem dir que aquests se saben fer més càrrec de les coses.

Si no fos per aqueixa esperança, la capital de Catalunya tornaria a estar avui en perill d'una nova revolució més grossa que totes les hagudes...

Per què?

Perquè aqueixa vegada es poden llençar al carrer tots els caçadors.

I els caçadors acostumen a gastar escopeta.

Encara que's tracti de caçadors de guatilles.

Aquest número ha sigut

revisat per la censura

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 13 AL 19 DE

SETEMBRE DE 1918

Per terra

Al front occidental, noves victòries aliades. L'exèrcit nordamericà va entrar en acció per primera vegada, el dia 13, atacant el sortint de Saint Mihiel junt amb algunes unitats franceses. Al cap de 27 hores de començar l'atac, tot el sortint, que estava en poder dels alemanys des de fa quatre anys, quedà en poder dels franco-americans, els quals ferén 15.000 presoners alemanys i austro-hongaresos i s'apoderaren

de més de 200 canons. Els anglo-francesos han atacat la línia Hindenburg als dos costats de Sant Quintín, obtenint resultats importants, que fan més delicada la situació de l'enemic.

Al front italià hi ha hagut alguns violents combats locals, sobre tot al sector muntanyós. on els italians han fet uns 300 presoners i han pres alguns canons.

Al front de Macedònia, una gran ofensiva franco-sèrbia s'ha produït de sobte a l'est de Monastir i del riu Cerna, i ha tingut des dels primers moments un fort èxit. Ha estat enfonçada la línia búlgara en el punt on era més forta, i la bretxa oberta agafa ja més de 25 quilòmetres d'amplada. Els presoners, fins ara són més de 4.000, i més de 30 els canons presos.

Al front de Sibèria, els japonesos i aliats han obtingut nous èxits. La situació dels txecoslovacs, que era molt perillosa, ha millorat considerablement. Els japonesos han fet molts centenars de presoners i han pres considerable material, entre el qual hi ha 124 canons.

Als fronts de Palestina i Mesopotàmia, no hi ha hagut res important.

Per mar

Un vaixell petrolier nordamericà ha enfonstat un submarí alemany.

Per l'aire

Coincidint amb la publicació de la nota de l'Àustria-Hongria proposant l'obertura de negociacions de pau, els avions alemanys han volat sobre París, llençant nombroses bombes, que han causat dos morts, i alguns ferits i considerables danys materials. Dos avions alemanys han estat abatuts.

Al front anglès hi hagué el dia 17 una gran batalla aèria en la qual els alemanys van ésser completament batuts, perdent ells uns 65 aparells contra set perduts pels anglesos.

AUSTRIA ha enviat una nota a totes les potències beligerants. França i Estats Units ja li han contestat. L'han contestat al cap de tres hores. D'això se'n diu activitat i diligència.

Amics de fer vaticinis i que tenen la sort de encertar-los sovint, anuncien una pròxima crisi en el govern d'Espanya.

Naturalment, aquesta nova crisi serà provocada per En Cambó.

I acabarà amb l'entrada al Ministeri de dos catalans més: En Junoy i En Zulueta. O sinó, *al tiempo*.

Amb motiu d'arribar el tren de Les Planes fins a Rubí, els sortosos veïns d'aquesta població han celebrat grans festivals.

Realment, la millora s'ho mereix. Que sigui l'enhonorabona!

El famós agent de negocis Ballesteros fou detingut, a Madrid, i conduït a Barcelona.

Els que'l vegegen baixar a Sans en direcció a la *Modelo*, asseguruen que l'ex-torero anava en un vagó de primera.

Ja ho crec!.. pagant els del Clot, quina gràcia!

S'està organitzant amb totes les campanetes la titolada «Fiesta de la Raza».

Diu que seran unes festes famoses.

I ho creiem de bona fe.

Festes rail!.. Per festes no estarem.

Lo que no s'hi veurà en lloc serà la raza.

Rafel Gómez (*El Gallo*) ja s'ha acomiatat dels barcelonins.

Vol dir això que ens ha donat la *despedida*.

Pobre Gall!..

Quantes vegades el nostre públic li havia donat ja els *despidos*.

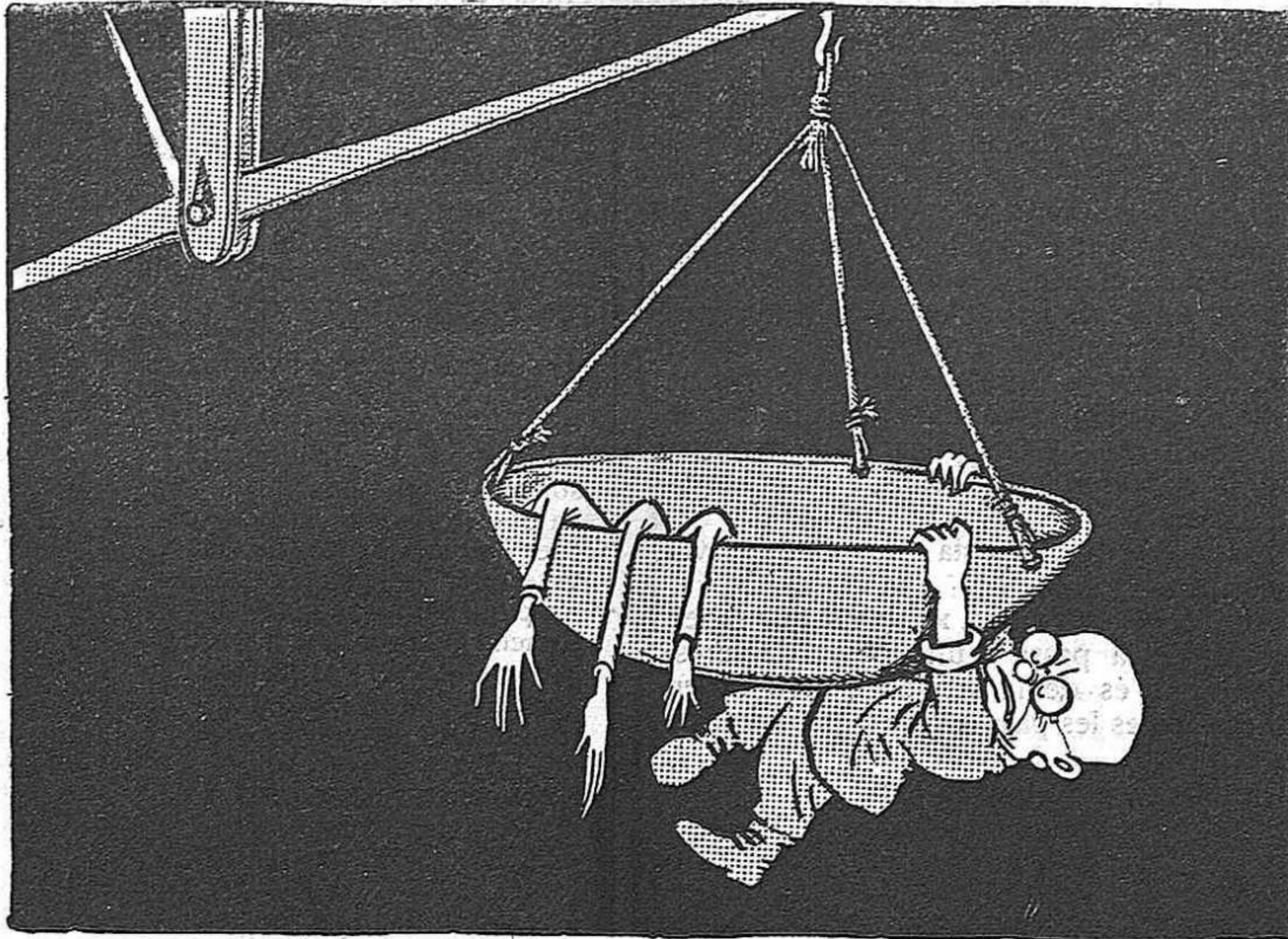
Que no és ben bé lo mateix, però s'hi assembla.

Amb tota cordialitat i amb tot l'entusiasme que era d'esperar se celebraren les festes del «Cau Ferrat» a Sitges.

En Santiago Rusiñol fou homenatjat esplèndidament, i lo més bonic és que, amb motiu de les simpàtiques explosions de admiració al artista insigne, els bons sitgetans, distanciat fins allavors per ressentiments polítics de casinet, s'uniren amb un fraternal abraç.

Per molts anys... i que duri.

La balança

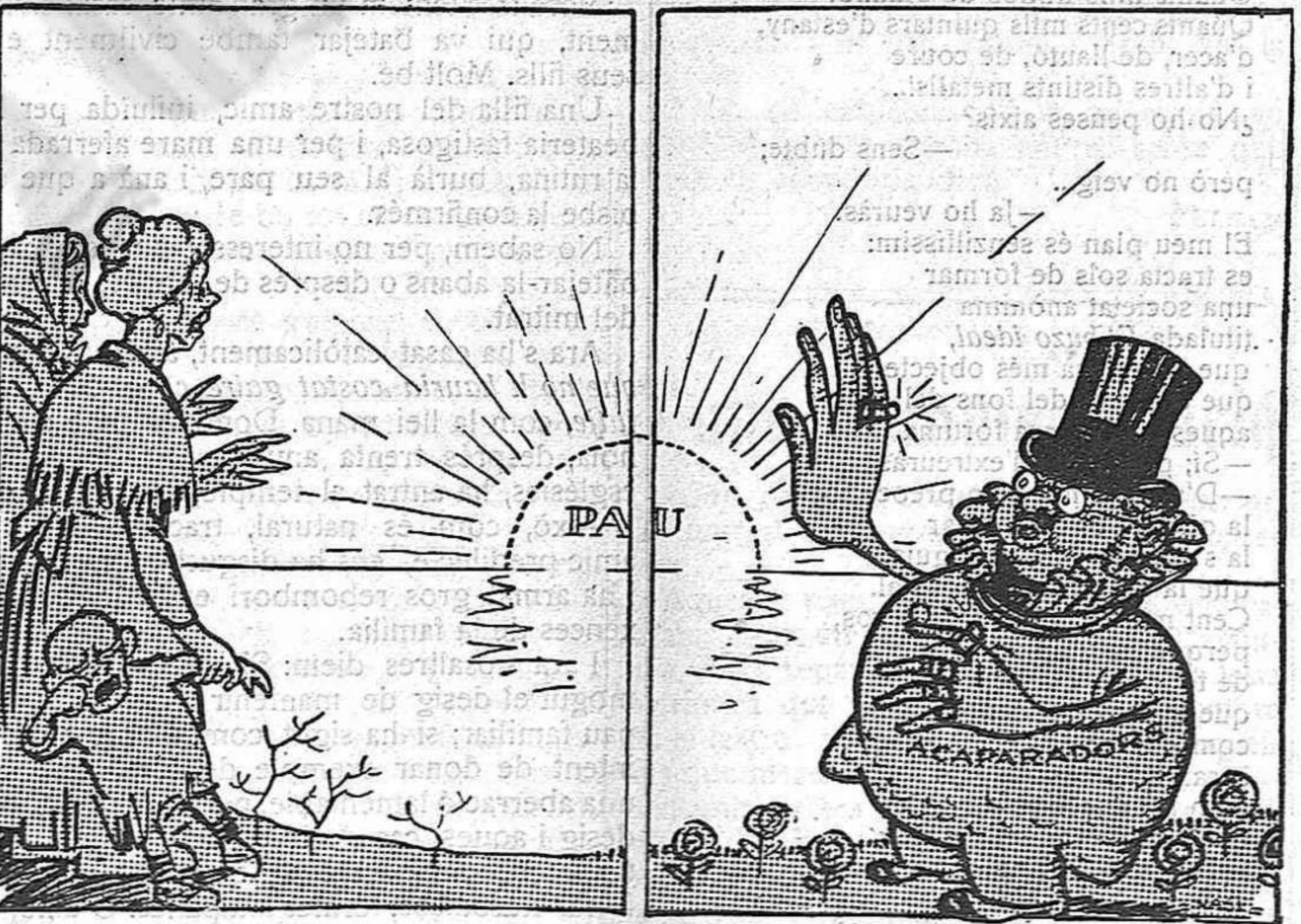
—Ai, ai, ai, ai!... Ara sí que ho veig que no fem el pes.

La gran pesta

—Justa!... Només tu hi faltaves!

L'auja ja apunta

Les mares.— Sí, sí, com més aviat vingúis, millor.

Els acaparadors.—No, no vingúis, que no et necessitem per a res.

En el seu discurs d'Apertura dels Tribunals, el president del Suprem ha dit que «la pena de mort deu haver de desaparèixer del còdic espanyol».

—Conformes de tota conformitat.

Per a anar a sentir a En Cambó al Palau de la Música, la *Lliga*, vendrà «palcos» a cinquanta pessetes.

Encara, no és gaire car.

Més diners costaven els balls rusos.

I tocant a *Veú*, En Caruso s'ho fa pagar més.

L'ex inspector general de policia, senyor Garcia Vivar ha protestat dels rumors que corrien segons els quals havia entrat en el partit republicà.

Ah, és dir que no són certs?

Home, ens en alegrem.

Ens en alegrem pel partit republicà.

Aquests dies ha tingut lloc a Barcelona un «Gran Congreso Mariano-Monfortiano».

Mari-ano?

Monforti-ano?

Ara que som en els temps d'estalviar espai i lletres, podien haver dit senzillament: «Gran Congreso Bianco».

I tothom els hauria entès.

S'ha tornat a reproduir la peste espanyola, o el *Soldado de Nápoles*, o diguin-li com vulguin.

I el tifus li fa companyia.

Vaja que ja pot venir la Pau, que ens trobarà ben preparats als espanyols.

Ens trobarà a tots al llit.

De pau per a les Mallorques, ha estat hoste de Barcelona unes quantes hores el Nunci de Sa Santetat.

Va passar sense fer fressa, quiet, però tothom se'n va enterar.

La seva arribada fou... el secret del Nunci.

Ni En Ventosa ni En Cambó no pogueren assistir al homenatge de Castellersol an En Prat de la Riba.

Tant se val.

Així com així En Prat ja'ls conexia; i sabia que tots dos arribarien a ministres de Espanya.

Com l'un i l'altre no ignoren que En Prat no ho hauria sigut mai.

Fan córrer que en el front francès hi ha actualment una gran plaga de cólera.

El cólera no ho sé; però les *colerines* juraria que més aviat les han de tenir els que fugen que els que empaiten.

A la classe de Doctrina, el capellà pregunta an En Miranius:

—Quants són els manaments de la llei de Déu?

—Quinze.

(Pla!... bofetada).

En Miranius pregunta a un company del costat:

—Quants són els manaments de la llei de Déu?

—Déu.

—No ho diguis que són tan pocs. Jo li he dit que eren quinze, i encara no'n deu haver tingut prou, que m'ha donat una bofetada.

Se parla d'un avar que acaba de morir.

—Pobre home!.. Tot, tot ho ha deixat a la Casa de Caritat.

—Sí?... què hi ha deixat?

—Set fills que tenia.

Assegura un historià que Napoleón I era un home feréstec i fins devagades impertinent amb les dones.

En una festa celebrada al Palau de les Tulles sembla que Bonaparte s'apropà a la duquesa de Fleurs i li digué, com una *galanteria*, a boca de «carro»:

—Vos, sempre estimant als homes, eh?...

La duquesa, sense desconcertar-se:

—Sempre que's tracta d'homes ben educats, sí, Majestat.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEVELLA, carrer del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.

del 91m, número 8.